

<p>disputants- חולקים- ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>statement- מימרא- ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא בתרא-יש נוהלין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
הכותב נכסיו לאחר, ואמר הלה אי אפשי בהן - קנה, ואפילו עומד צווח	רב יהודה אמר שמואל:											◇	קלו:
לא קנה.	רבי יוחנן:											■	קלו:
ולא פליגי: כאן בצווח מעיקרא, כאן בשותק מעיקרא ולבסוף צווח.	רבי אבא בר ממל:											◇	קלו:
זיכה לו על ידי אחר, ושתק ולבסוף צווח - באנו למחלוקת רבן שמעון בן גמליאל ורבנן	רב נחמן בר יצחק:											■	קלח.
הכותב נכסיו לאחר והיו בהן עבדים, ואמר הלה אי אפשי בהן, אם היה רבן שני כהן - הרי אלו אוכלין בתרומה	דתניא: [ת"ק]										◇	■	קלח.
כיון שאמר הלה אי אפשי בהן - כבר זכו בהן יורשין	רבן שמעון בן גמליאל:											◇	קלח.
ות"ק, אפילו עומד צווח	והוינן בה:											♣	קלח.
בצווח מעיקרו - דכולי עלמא לא פליגי דלא קני, שתק ולבסוף צווח - דכולי עלמא לא פליגי דקני, כי פליגי - שזיכה לו על ידי אחר ושתק ולבסוף צווח	רבא, ואיתימא רבי יוחנן:											◇	קלח.
מדשתיק קנינהו, והאי דקא צווח - מהדר הוא דקא הדר ביה	דתנא קמא סבר:											■	קלח.
הוכיח סופו על תחלתו, והאי דלא צווח עד השתא - דסבר: כי לא מטו לידי מאי אצוח.	ורבן שמעון בן גמליאל סבר:											■	קלח.
שכיב מרע שאמר תנו מאתים זוז לפלוני, ושלש מאות לפלוני, וארבע מאות לפלוני - אין אומרין כל הקודם בשטר זוכה, לפיכך יצא עליו שטר חוב - גובה מכולם, אבל אמר תנו מאתים זוז לפלוני, ואחריו לפלוני, ואחריו לפלוני - אומרין כל הקודם בשטר זוכה, לפיכך יצא עליו שט"ח - גובה מן האחרון, אין לו - גובה משלפניו, אין לו - גובה משלפני פניו.	תנו רבנן:											◇	קלח.
שכיב מרע שאמר תנו מאתים זוז לפלוני בני בכור כראוי לה - נוטלן ונוטל את בכורתו, אם אמר בכורתו - ידו על העליונה, רצה נוטלן, רצה נוטל בכורתו	תנו רבנן:											◇	קלח.
ושכיב מרע שאמר תנו מאתים זוז לפלוני אשתי כראוי לה - נוטלתן ונוטלת את כתובתה, אם אמר בכתובתה - ידה על העליונה, רצה נוטלתן, רצה נוטלת כתובתה												◇	קלח.
ושכיב מרע שאמר תנו מאתים זוז לפלוני בעל חובי כראוי לו - נוטלן ונוטל את חובו, ואם אמר בחובו - נוטלן בחובו.												◇	קלח:
משום דאמר כראוי לו, נוטלן ונוטל את חובו? ודלמא כראוי לו בחובו קאמר												♣	קלח:
הא מני? רבי עקיבא היא, דדייק לישנא יתירא	רב נחמן, אמר לי הונא:											!	קלח:
ולא את הבור ולא את הדות - אף על פי שכתב לו עומקא ורומא, וצריך ליקח לו דרך, דברי רבי עקיבא	דתנן: [רבי עקיבא]											◇	קלח:
אין צריך ליקח לו דרך	חכמים:											◇	קלח:
ומודה ר"ע, בזמן שאמר לו חוץ מאלו - שאינו צריך ליקח לו דרך	[רבי עקיבא]											◇	קלח:
אלמא, כיון דלא צריך וקאמר - לטפויי מלתא קאתי												■	קלח:
הכא נמי כיון דלא צריך וקאמר - לטפויי מלתא קא אתי.												!	קלח:
שכיב מרע שאמר מנה יש לי אצל פלוני - העדים כותבין אף על פי שאין מכירין, לפיכך כשהוא גובה - צריך להביא ראיה, דברי ר' מאיר	תנו רבנן: [רבי מאיר]											◇	קלח:
אין כותבין א"כ מכירין, לפיכך כשהוא גובה - אין צריך להביא ראיה.	חכמים:											◇	קלח:
אין כותבין	רב נחמן, אמר לי הונא: תנא, רבי מאיר:											◇	קלח:
כותבין	חכמים:											◇	קלח:
ואף רבי מאיר לא אמר אלא משום בית דין טועין.												■	קלח:
הלכתא: אין חוששין לבית דין טועין.	רב דימי מנהרדעא:											◇	קלח:
ומאי שנא מדרבא												♣	קלח:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא בתרא-יש נוחלין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
אין חולצין אלא אם כן מכירין, ואין ממאנין אלא אם כן מכירין. לפיכך כותבין גט חליצה וגט מיאון ואע"פ שאין מכירין משום דחוששין לב"ד טועין	דאמר רבא:											◊	קלח:	
לא, ב"ד בתר בית דינא לא דייקי, בית דינא בתר עדים דייקי.													◊	קלח:
האב תולש ומאכיל לכל מי שירצה, ומה שהניח תלוש - הרי הוא של יורשין.													■	קלח:
תלוש - אין, מחובר - לא													⚡	קלח:
שמין את המחוברין ללוקח	והא תניא:												◊	קלט:
לא קשיא: כאן בבנו, כאן באחר, הואיל ודעתו של אדם קרובה אצל בנו.	עולא:												!	קלט:
הניח בנים גדולים וקטנים - אין הגדולים מתפרנסין על ידי הקטנים, ולא הקטנים נוונין על הגדולים, אלא חולקין בשוה.													■	קלט:
נשאו הגדולים - ישאו הקטנים, ואם אמרו קטנים: הרי אנו נושאין כדרך שנשאתם אתם - אין שומעין להם, אלא מה שנתן להם אביהם נתן.													■	קלט:
הניח בנות גדולות וקטנות - אין הגדולות מתפרנסות על ידי הקטנות, ולא הקטנות נוונות על הגדולות, אלא חולקות בשוה.													■	קלט:
נשאו גדולות - ישאו קטנות, ואם אמרו קטנות: הרי אנו נושאות כדרך שנשאתם אתם - אין שומעין להן.													■	קלט:
זה חומר בבנות מבכנים: שהבנות נוונות על הבנים ואין נוונות על הבנות.													■	קלט:
האי גדול אחי דלכש ואיכסי מביתא - מאי דעבד עבד.	רבא:												◊	קלט:
אין הגדולים מתפרנסין על הקטנים	והא אנן תנן:												⚡	קלט:
מתני' בשרכא.													!	קלט:
שרכא, פשיטא													⚡	קלט:
מהו דתימא: ניחא להו דלא נינוול, קמ"ל.													!	קלט:
נשאו גדולים ישאו קטנים.													■	קלט:
מאי קאמר?													^	קלט:
הכי קאמר: נשאו גדולים לאחר מיתת אביהן - ישאו קטנים לאחר מיתת אביהן, אבל נשאו גדולים בחיי אביהן, ואמרו קטנים לאחר מיתת אביהן: הרי אנו נושאין כדרך שנשאתם אתם - אין שומעין להן, אלא מה שנתן להן אביהן נתן.	רב יהודה:												!	קלט:
הניח בנות גדולות וקטנות.													■	קלט:
לוותה ואכלה ועמדה ונשאת, בעל לוקח הוי או יורש הוי? לוקח הוי, ומלוה על פה אינו גובה מן הלקוחות, או דלמא יורש הוי, ומלוה על פה גובה מן היורשין?	שלח ליה אבוה בר גביא לרבא, ילמדנו רבינו:												^	קלט:
נשאו גדולות - ישאו קטנות	אמר ליה[רבא], תנינא:												⚡	קלט:
מאי לאו נשאו גדולות לבעל - ישאו קטנות מבעל													⚡	קלט:
לא, נשאו גדולות לבעל - ישאו קטנות לבעל.													!	קלט:
איני?													⚡	קלט:
נשאו גדולות לבעל - ישאו קטנות מבעל	והא תני ר' חייא:												⚡	קלט:
דלמא שאני פרנסה, דאית לה קלא.													!	קלט:
מי שמת והניח אלמנה ובת - אלמנתו נוונת מנכסיו, נשאת הבת - אלמנתו נוונת מנכסיו, מתה הבת - אמר רב יהודה בן אהותו של ר' יוסי ברבי חנינא, ע"י היה מעשה ואמרו: אלמנתו נוונת מנכסיו	רב פפא לרבא, לאו היינו דשלח רבין באגרתיה:												!	קלט:

disputants-חולקים ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ■ ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof ■
מקרא-key:	

בבא בתרא-יש נוהלין		Talmud Navigator															
מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ															
אי אמרת בשלמא יורש הוי, משום הכי אלמנתו נזונת מנכסיו, אלא אי אמרת לוקח הוי, אמאי נזונת מנכסיו?														!		קלט:	
אי לא דשלה רבין, אנן לא ידעינן?	אביי:														ז	◇	קלט:
אלו הן שאין חוזרין ביובל: הבכורה, והיורש את אשתו	והא תנן:														■ ז	◇	קלט:
והשתא דשלה מי ידעינן?	אמר ליה רבא:														ז	◇	קלט:
באושא התקינן, האשה שמכרה נכסי מלוג בחיי בעלה ומתה - הבעל מוציא מיד הלקוחות	האמר ר' יוסי בר' חנינא:														■ ז	◇	קלט:
בעל - שויהו רבנן כיוורש ושויהו רבנן כלוקח, והיכא דטבא ליה עבדו ליה, גבי יובל - שויהו רבנן כיוורש משום פסידא דידיה, גבי דר' יוסי בר' חנינא - שויהו רבנן כלוקח משום פסידא דידיה, גבי דרבין - משום פסידא דאלמנה שויהו רבנן כיוורש.	אלא אמר רב אשי:														!	◇	קלט:
והא גבי דר' יוסי בר' חנינא דאיכא פסידא ללקוחות, ושויהו רבנן כלוקח															ז	◇	קלט:
התם אינהו אפסידו אנפשייהו, כיון דאיכא בעל, לא איבעי להו למיזבן מאיתא דיתבא תותי גברא.															!	◇	קלט:
הדרן עלך יש נוהלין																◇	

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ¿ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא בתרא-מי שמת		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מי שמת והניח בנים ובנות, בזמן שהנכסים מרובין - הבנים יירשו והבנות יזונו, נכסים מועטין - הבנות יזונו והבנים ישאלו על הפתחים	[ת"ק]											קלט:
בשביל שאני זכר הפסדתי?	אדמון:											קלט:
רואה אני את דברי אדמון.	רבן גמליאל:											קלט:
וכמה מרובין?												קלט:
כדי שיוזנו מהן אלו ואלו שנים עשר חדש.	רב יהודה אמר רב:											קלט:
כדי שיוזנו מהן אלו ואלו עד שיבגרו.	דשמואל, אמר: זו דברי ר' יוחנן, ואמרי לה אמר רבא בר בר חנה אמר רבי יוחנן:											קלט:
כל שיוזנו מהן אלו ואלו עד שיבגרו - הן מרובין, פחות מכאן - הרי אלו מועטין.												קלט:
ואי ליכא לאלו ואלו עד שיבגרו, שקלי להו בנות לכולהו?												קלט:
מוציאין להן מזונות לבנות עד שיבגרו, והשאר לבנים.	אלא אמר רבא:											קלט:
פשיטא, מרובין ונתמעטו - כבר זכו בהן יורשין, מועטין ונתרבו מאי? ברשות יורשין קיימי, הלכך ברשות יורשין שבוה, או דלמא סלוקי מסלקי יורשין מהכא?												קלט:
יתומין שקדמו ומכרו בנכסים מועטין - מה שמכרו מכרו.	תא שמע, דאמר רבי אסי אמר רבי יוחנן:											קלט:
אלמנתו מהו שתמעט בנכסים? מי אמרינן: כיון דאית לה מזוני - ממעטא, או דלמא כיון דאילו מנסבא לית לה, השתא נמי לית לה?	יתבי רבי ירמיה קמיה דרבי אבהו וקא בעי מיניה:											קלט:
אם תמצא לומר: כיון דאילו מנסבא לית לה, השתא נמי לית לה, בת אשתו מהו שתמעט בנכסים? מי אמרינן: כיון דכי מנסבא נמי אית לה - וממעטא, או דלמא כיון דאילו מתה לית לה - ולא ממעטא?												קלט:
ואם תמצא לומר: כיון דאילו מתה לית לה ולא ממעטא, בע"ה מהו שימעט בנכסים? מי אמרינן: כיון דכי מיית נמי אית לה - ממעט, או דלמא כיון דמחסרי גוביינא לא ממעט?												קלט:
בע"ה מהו שימעט בנכסים?	ואיכא דבעי לה לאידך גיסא:											קלט:
בת אשתו מהו שתמעט בנכסים?												קלט:
אלמנתו מהו שתמעט בנכסים?												קלט:
אלמנתו ובת אי זה מהן קודמת?												קלט:
זיל האידינא ותא למחר.	אמר ליה: [רבי אבהו]											קלט:
כי אתא, אמר ליה: פשוט מיהת חדא	[רבי אבהו]											קלט:
עשו אלמנה אצל הבת אצל האחיך בנכסים מועטין, מה בת אצל אחיך - הבת ניזונת והאחיך ישאלו על הפתחים, אף אלמנה אצל הבת - אלמנה ניזונת והבת תשאל על הפתחים.	דאמר רבי אבא אמר רבי אסי:											קלט:
בשביל שאני זכר הפסדתי וכו'.	אדמון:											קלט:
מאי קאמר?												קלט:
הכי קאמר: בשביל שאני זכר וראוי אני לעסוק בתורה הפסדתי?	אביי:											קלט:
אלא מעתה, מאן דעסיק בתורה הוא דירית, דלא עסיק בתורה לא ירית?	אמר ליה רבא:											קלט:
הכי קאמר: בשביל שאני זכר וראוי אני לירש בנכסים מרובין - הפסדתי בנכסים מועטין?	אלא אמר רבא:											קלט:
הניח בנים ובנות וטוטומם, בזמן שהנכסים מרובין - הזכרים דוחין אותו אצל נקבות, נכסים מועטין - הנקבות דוחות אותו אצל זכרים.												קלט:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
מקרא-key:	

בבא בתרא-מי שמת		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
האומר אם תלד אשתי זכר יטול מנה- ילדה זכר יטול מנה, אם נקבה מאתים - ילדה נקבה נוטלת מאתים, אם זכר מנה אם נקבה מאתים, וילדה זכר ונקבה - זכר נוטל מנה, נקבה נוטלת מאתים, ילדה טומטום - אינו נוטל.												קמ:
אם אמר כל מה שתלד אשתי יטול - ה"ז יטול												קמ:
ואם אין שם יורש אלא הוא - יורש את הכל.												קמ:
דוחין אותו ושקיל כבת?												קמ:
ילדה טומטום - אינו נוטל	הא קתני סיפא:											קמ:
דוחין אותו ואין לו	אביי:											קמ:
דוחין אותו ויש לו, וסיפא אתאן לרבן שמעון בן גמליאל	רבא:											קמ:
ילדה טומטום ואנדרויגוס - רבן שמעון בן גמליאל אומר: אין קדושה חלה עליהן.	דתנן: [רבן שמעון בן גמליאל]											קמ:
טומטום יורש כבן וניזון כבת	מיתבי:											קמ:
בשלמא לרבא, יורש כבן - בנכסים מועטין, וניזון כבת - בנכסים מרובין, אלא לאביי מאי ניזון כבת? ולטעמך, לרבא מאי יורש כבן? אלא ראוי לירש ואין לו, ה"נ ראוי לזון ואין לו.												קמא:
האומר אם ילדה אשתי זכר וכו'.												קמא:
למימרא, דבת עדיפא ליה מבן												קמא:
כל שאינו מניח בן ליורשו - הקב"ה מלא עליו עברה, שנאמר: (במדבר כ"ז) והעברתם את נחלתו לבתו, ואין העברה אלא עברה, שנאמר: (צפניה א') יום עברה היום	והא אמר ר' יוחנן משום רשב"י:											קמא:
ההוא לענין ירושה - בן עדיף ליה, לענין הרווחה - בתו עדיפא ליה.												קמא:
הכא במבכרת עסקינן, וכדרב חסדא	שמואל:											קמא:
בת תחלה סימן יפה לבנים.	דאמר רב חסדא:											קמא:
דמריבא לאחאה	איכא דאמרי:											קמא:
דלא שלטא ביה עינא בישא.	ואיכא דאמרי:											קמא:
ולדידי בנתן עדיפן לי מבני.	רב חסדא:											קמא:
ואיבעית אימא: הא מני? ר' יהודה היא.												קמא:
הי רבי יהודה?												קמא:
אילימא רבי יהודה דבכל												קמא:
(בראשית כ"ד) וה' ברך את אברהם בכל - רבי מאיר אומר: שלא היה לו בת	דתניא: [רבי מאיר]											קמא:
שהיתה לו בת ובכל שמה	רבי יהודה:											קמא:
אימור דשמעת ליה לרבי יהודה - ברתא נמי לא חסריה רחמנא לאברהם, דעדיפא מבן מי שמעת ליה?												קמא:
אלא הא רבי יהודה												קמא:
מצוה לזון את הבנות, וק"ו לבנים דעסקי בתורה, דברי ר"מ	דתניא: [רבי מאיר]											קמא:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

בבא בתרא-מי שמת		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
מי יימר דסבר לה.												◇	קמא:	
ולימא ליה: במבשרני?												‡	◇	קמא:
ואם אין שם יורש אלא הוא - יורש הכל	אי הכי, דקתני סיפא:											■ !	◇	קמא:
אי במבשרני, יורש מאי עבידתיה?												!	◇	קמא:
ולימא ליה: בשילדה												‡	◇	קמא:
ואם אמר כל מה שתלד אשתי יטול - הרי זה יטול	אי הכי, דקתני סיפא:											■ !	◇	קמא:
כל שתלד, כל שילדה מיבעי ליה												!	◇	קמא:
ולימא ליה: דאמר לכשתלך												‡	◇	קמב:
רב הונא לטעמיה												!		קמב:
אף לכשתלד - לא קנה	דאמר רב הונא:											■ !		קמב:
המזכה לעובר לא קנה, לכשתלד - קנה	דאמר רב נחמן:											■ ◆ !	◇	קמב:
אף לכשתלד - לא קנה	רב הונא:											■ ◆ !	◇	קמב:
אחד זה ואחד זה - קנה.	רב ששת:											■ ◆ !	◇	קמב:
מנא אמינא לה?	רב ששת:											■	◇	קמב:
גר שמת ובזבזו ישראל נכסיו, ושמעו שיש לו בן או שהיתה אשתו מעוברת - חייבין להחזיר החזירו הכל, ואחר כך שמעו שמת בנו או שהפילה אשתו, החזיק בשניה - קנה, ובראשונה - לא קנה	דתניא:											■ ■	◇	קמב:
ואי סלקא דעתך עובר לא קני, למה להו אחזוקי בשניה? הא אחזיקו להו חדא זימנא												■	◇	קמב:
ירושא הבאה מאיליה שאני.	אביי:											‡	◇	קמב:
שאני התם, דרפוי מרפיאן בידיהו מעיקרא.	רבא:											‡	◇	קמב:
מאי בינייהו?												^	◇	קמב:
איכא בינייהו: ששמעו בו שמת ולא מת, ואחר כך מת.												!	◇	קמב:
תינוק בן יום אחד נוחל ומנחיל	תא שמע:											‡ ■	◇	קמב:
בן יום אחד אין, עובר לא												‡	◇	קמב:
נוחל בנכסי האם להנחיל לאחין מן האב.	הא אמר רב ששת:											! ■	◇	קמב:
ודוקא בן יום אחד, אבל עובר לא												!	◇	קמב:
מאי טעמא?												^	◇	קמב:
דהוא מיית ברישא, ואין הבן יורש את אמו בקבר להנחיל לאחין מן האב.												!	◇	קמב:
למימרא, דהוא מיית ברישא, והא הוה עובדא ופרכס תלתא פרכוס?												‡	◇	קמב:
מידי דהוה אזנב הלטאה שמפרכסת.	מר בר רב אשי:											!	◇	קמב:
לומר, שממעט בחלק בכורה.	מר בריה דרב יוסף משמיה דרבא:											!	◇	קמב:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

בבא בתרא-מי שמת		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	קמב:	
ודוקא בן יום אחד, אבל עובר לא, מאי טעמא? (דברים כא) וילדו לו אמר רחמנא													!	קמב:
בן שנולד לאחר מיתת אביו - אינו ממעט בחלק בכורה, מאי טעמא? וילדו לו אמר רחמנא, והא ליכא.	דאמר מר בריה דרב יוסף משמיה דרבא:												!	קמב:
בסורא מתנו הכי.													o	קמב:
בכור שנולד לאחר מיתת אביו - אינו נוטל פי שנים, מאי טעמא? יכיר אמר רחמנא, והא ליתא דיכיר.	בפומבדיתא מתנו הכי, אמר מר בריה דרב יוסף משמיה דרבא:												!	קמב:
והלכתא ככל הגי' לישני דאמר מר בריה דרב יוסף משמיה דרבא.													■	קמב:
המזכה לעובר לא קנה. ואם תאמר: משנתנו הואיל ודעתו של אדם קרובה אצל בנו.	רבי יצחק אמר רבי יוחנן:												◇	קמב:
פוק אייתי לי בי עשרה, ואימר לך באפייהו: המזכה לעובר קנה.	שמואל לרב חנא בגדתאה:												◇	קמב:
והלכתא: המזכה לעובר לא קנה.													◇	קמב:
ההוא דאמר לדביתהו: נכסי לבני דיהו לי מיניך, אתא בריה קשישא אמר ליה: ההוא גברא מאי תיהוי עליה? אמר ליה: זיל קני כחד מברא													o	קמב:
הנך ודאי לא קנו - דאכתי ליתנהו, האי אית חולק לטליא במקום בניא, או לית ליה חולק לטליא במקום בניא?													^	קמב:
אית חולק לטליא במקום בניא	רבי אבין ורבי מיישא ורבי ירמיה:												◇	קמב:
לית חולק לטליא במקום בניא.	רבי אבהו ורבי חנינא בר פפי ורבי יצחק נפחא:												◇	קמב:
הלכתא כוותן או הלכתא כותיכו?	רבי אבהו לרבי ירמיה:												^	קמב:
פשיטא דהלכתא כוותן, דקשישא מיניכו, ולאוי הלכתא כותיכו, דדרדקי אתון.	אמר ליה: [רבי ירמיה]												!	קמב:
מידי בקישותא תליא מילתא? בטעמא תליא מילתא. וטעמא מאי?	אמר ליה: [רבי אבהו]												‡	קמב:
זיל לגביה דרבי אבין דאסברתה ניהליה, וכרכיש בה רישיה בי מדרשא.	[רבי ירמיה]												o	קמב:
אזל לגביה	[רבי אבהו]												o	קמב:
אילו א"ל קני כחמור מי קני?	א"ל: [רבי אבין]												!	קמב:
קני כחמור - לא קנה	דאיתמר:												!	קמב:
את וחמור - רב נחמן אמר: קנה מחצה	[רב נחמן]												! ◇	קמב:
לא אמר כלום	רב המנונא:												! ◇	קמב:
קנה הכל.	רב ששת:												! ◇	קמב:
מנא אמינא לה?	רב ששת:												■	קמב:
אין לך מר בקישות אלא פנימי שבו, לפיכך כשהוא תורם - מוסיף על החיצון שבו ותורם	דתניא, רבי יוסי:												■	קמב:
אמאי? את וחמור הוא													‡	קמב:
שאני התם, דמדאורייתא תרומה מעלייתא היא													!	קמב:
מנין לתורם מן הרע על היפה שתרומתו תרומה? שנאמר: (במדבר י"ח) ולא תשא עליו חטא בהרימכם את הלבו ממנו, ואם אינו קדוש - נשיאות חטא למה? מכאן לתורם מן הרע על היפה שתרומתו תרומה.	דאמר רבי אילעא:												!	קמב:
מעשה בחמש נשים ובהן שתי אחיות, וליקט אחד כלכלה של תאנים, ושלחן היתה, ושל שביעית היתה, ואמר: הרי כולכן מקודשות לי בכלכלה זאת, וקבלה אחת מהן ע"י כולן - אמרו חכמים: אין אחיות מקודשות	רב מרדכי לרב אשי, מתיב רב אויא תיובתא:												‡	קמב:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>
מקרא-key:	

בבא בתרא-מי שמת		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אהיות הוא דאין מקודשות, הא נכריות מקודשות												■
ואמאי? את וחמור היא												ז
היינו דחזאי רב הונא בר אויא בחלמא דמותיב רב אויא תיובתא, לאו מי אוקימנא דאמר: הראוייה מכם לביאה תתקדש לי?	אמר ליה: [רב אשי]											!
ההוא דאמר לה לדביתהו: נכסיי ליך ולבניך												○
קנתה מחצה.	רב יוסף:											■
מנא אמינא לה?	ואמר רב יוסף:											■
(ויקרא כ"ד) והיתה לאהרן ולבניו - מחצה לאהרן מחצה לבניו.	דתניא, רבי:											■ ■
בשלמא התם - אהרן בר חלוקה הוא, להכי פרט ביה רחמנא למשקל פלגא, אשה לאו בת ירושה היא, דיה שתטול כאחד מן הבנים.	אמר ליה אביי:											■
איני?												ז
והא עובדא הוה בנהרדעא ואגביה שמואל פלגא בטבריא - ואגביה רבי יוחנן פלגא												■
ההוא דמי כלילא דשדו דבי מלכא אאבולי ואאיסטרוגי	ותו, כי אתא רב יצחק בר יוסף אמר:											○
ניתבו אבולי פלגא ואיסטרוגי פלגא	רבי:											■
הכי השתא, התם מעיקרא כי הוה כתבי - אאבולי הוה כתבי, ואיסטרוגי הוה מסייעי בהדיהו, וידע מלכא דהוה קא מסייעי, השתא מאי דקא כתבי אאבולי ואאיסטרוגי - למימרא דהני פלגא והני פלגא.	[אביי]											!
האומר הרי עלי מנחה מאה עשרון להביא בשני כלים - מביא ששים בכלי אחד וארבעים בכלי אחד, ואם הביא חמשים בכלי אחד וחמשים בכלי אחד - יצא	מתבי רבי זירא:											■
אם הביא אין, לכתחלה לא, ואי סלקא דעתך כל כי האי גוונא פלגא ופלגא הוא, אפילו לכתחלה נמי												ז
הכי השתא, התם אנן סהדי דהאי גברא מעיקרא לקרבן גדול קא מכיון, והאי דקאמר בשני כלים - דידיע דלא אפשר לאתויי בכלי אחד, כמה דאפשר לאיתויי מיתנין.	[אביי]											!
והלכתא כוותיה דרב יוסף: בשדה, ענין, ומחצה.												■
ההוא דשדר פסקי דשיראי לביתיה												○
הראויין לבנים - לבנים, ראויין לבנות - לבנות. ולא אמרן אלא דלית ליה כלתא, אבל אית ליה כלתא - לכתליה שדר ואי בנתיה לא נסיבן, לא שבק בנתיה ומשדר לכתליה.	רבי אמי:											■
ההוא דאמר להו: נכסיי לבניי, הוה ליה ברא וברתא												○
מי קרו אינשי לברא בניי או דלמא לא קרו אינשי לברא בניי, ולמושכה לברתא במתנה קאתי?												^
(בראשית מו) ובני דון חושים.	אביי, ת"ש:											■
דלמא כדנתא דבי חזקיה:	א"ל רבא:											ז
שהיו מרובין כחושים של קנה	[תנא דבי חזקיה]											■
(במדבר כ"ו) ובני פלוא אליאב.	אלא אמר רבא:											■
(דברי הימים א' ב') ובני איתן עזריה.	רב יוסף:											■
ההוא דאמר להו: נכסאי לבנאי, הוה ליה ברא וברא, קרו אינשי לבר ברא או לא?												○
קרו אינשי לבר ברא ברא	רב חביבא:											■
לא קרו אינשי לבר ברא ברא.	מר בר רב אשי:											■

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

בבא בתרא-מי שמת		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
תניא כוותיה דמר בר רב אשי:												קמג:
המודר הנאה מבנים - מותר בבני בנים.	[תניא]											קמג:
הניח בנים גדולים וקטנים, השביחו גדולים את הנכסים - השביחו לאמצע, אם אמרו: ראו מה שהניח אבא הרי אנו עושין ואוכלים - השביחו לעצמן.												קמג:
וכן האשה שהשביחה את הנכסים - השביחה לאמצע. אם אמרה: ראו מה שהניח לי בעלי הרי אני עושה ואוכלת - השביחה לעצמה.												קמג:
לא שנו אלא ששבחו נכסים מחמת נכסים, אבל שבחו נכסים מחמת עצמן - השביחו לעצמן.	רב חביבא בריה דרב יוסף בריה דרבא משמיה דרבא:											קמג:
איני?												קמג:
אפילו לא הניח להם אביהם אלא אודיני - השכר לאמצע	והא אמר ר' חנינא:											קמג:
והא אודיני דמחמת עצמו הוא												קמג:
שאני אודיני, דלנטירותא הוא דעבידא, ואפילו קטנים נמי מצו מנטרי לה.												קמג:
אמרו: ראו מה שהניח אבא הרי אנו עושין ואוכלין - השביחו לעצמן.												קמג:
רב ספרא שבק אבוא זוזי, שקלינהו עבד בהו עיסקא אתו אחי תבעוהו בדינא קמיה דרבא												קמג:
רב ספרא גברא רבה הוא, לא שביק גירסיה וטרח לאחריני.	אמר להו: [רבא]											קמג:
האשה שהשביחה את הנכסים - השביחה לאמצע.												קמג:
אשה בנכסי יתמי מאי עבידתה?												קמג:
באשה יורשת.	רבי ירמיה:											קמג:
פשיטא												קמג:
מהו דתימא: כיון דלאו דרכה למטרה, אף על גב דלא פריש כמו דפריש דמי, קמשמע לן.												קמג:
ואם אמרה: ראו מה שהניח לי בעלי הריני עושה ואוכלת - השביחה לעצמה.												קמג:
פשיטא												קמג:
מהו דתימא: כיון דשביחא לה מילתא, דאמרי קא טרחא קמי יתמי - אחולי אחלה, קא משמע לן.												קמג:
המשיא אשה לבנו גדול בבית - קנאו. ודוקא גדול, ודוקא בתולה, ודוקא אשתו ראשונה, ודוקא שהשיאו ראשון.	רבי חנינא:											קמג:
פשיטא, ייחד לו אביו בית ועלייה - בית קנה, עלייה לא קנה בית ואכסדרה, מהו? שני בתים זה לפנים מזה, מהו?												קמג:
תיקו.												קמג:
ייחד לו אביו בית וכלי בית - כלי בית קנה, בית לא קנה	מיתבי:											קמג:
כגון שהיה אוצרו של אביו מונח שם.	רבי ירמיה:											קמג:
אפילו שובכא דיוני.	נהרדעי:											קמג:
אפילו עציצא דהרסנא.	רב יהודה ורב פפי:											קמג:
מר זוטרא אנסביה לבריה, ותלא ליה סנדלא.	[מר זוטרא]											קמג:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ															
בבא בתרא-מי שמת	מימרא	מאן דאמר															
רב אשי נסביה לבריה, ותלא ליה אישישא דמשחא.	[רב אשי]															קמד:	
הני תלת מילי שוינהו רבנן כהלכתא בלא טעמא:	מר זוטרא:																קמד:
חדא - הא																	קמד:
אידיך - דאמר רב יהודה אמר שמואל: הכותב כל נכסיו לאשתו - לא עשאה אלא אפוטרופא	[רב יהודה אמר שמואל]																קמד:
אידיך - דאמר רב: מנה לי בידך תנהו לפלוני, במעמד שלשתן - קנה.	[רב]																קמד:
אחין השותפין שנפל אחד מהן לאומנות - נפל לאמצע																	קמד:
חלה ונתרפא - נתרפא משל עצמו.																	קמד:
האי אומנות - לאומנות המלך.	תנא:																קמד:
אחד מן האחין שמינהו גבאי או פולמוסטוס, אם מחמת האחין - לאחין, אם מחמת עצמו - לעצמו.	תנו רבנן:																קמד:
אם מחמת אחין - לאחין.																	קמד:
פשיטא																	קמד:
לא צריכא דחריף טפי, מהו דתימא: חורפיה גרים ליה, קא משמע לן.																	קמד:
אחד מן האחין שנטל מאתם זוו ללמוד תורה או ללמוד אומנות, יכולין האחין לומר לו: אם אתה אצלנו - יש לך מזונות, אם אין אתה אצלנו - אין לך מזונות.	תנו רבנן:																קמד:
וליתבו ליה כל היכא דאיתיה																	קמד:
מסייע ליה לרב הונא																	קמד:
ברכת הבית ברובה.	דאמר רב הונא:																קמד:
וליתבו ליה לפי ברכת הבית																	קמד:
הכי נמי.																	קמד:
חלה ונתרפא - נתרפא משל עצמו.																	קמד:
לא שנו אלא שחלה בפשיעה, אבל באונס - נתרפא מן האמצע.	שלה רבין משמיה דר' אלעא:																קמד:
היכי דמי בפשיעה?																	קמד:
כדרכי חנינא																	קמד:
הכל בידי שמים חוץ מצנים פחים, שנאמר: (משלי כ"ב) צנים פחים בדרך עקש שומר נפשו ירחק מהם.	דאמר רבי חנינא:																קמד: